

ליידי טוויסט

סקיצה למחזה בהשראת מקבת של שייקספיר
לשלוש שחקניות ושחקן

מאת ג'ייסון דנינו הולט

(החלקים מתוך מקבת מאת וויליאם שייקספיר, בתרגום רחל שור, מסומנים בצהוב)

דמויות :

במאית תאטרון, ליאל (ליאל דניר)
במאית קולנוע, נעה (נעה בירון)
שחקנית, מגי (מגי אזרזר)
שחקן, מחזאי (מיקי ליאון)

סצנת הליפ סינק - פתיחה

ליאל על הבמה לבושה כבובה ובמהלך השיר תתנועע כמוחזקת בחוטים, מנוצלת עלידי האיש שמפעיל אותה. מי שמפעיל אותה הוא המחזאי, שיושב באחורי הבמה ומתבונן בה. היא עושה ליפ סניק לשיר "טוויסט אין מיי סוברייטי"

All God's children need travelling shoes
Drive your problems from here
All good people read good books
Now your conscience is clear
I hear you talk girl
Now your conscience is clear
Look my eyes are just holograms
Look your love has drawn red from my hands
From my hands you know you'll never be
More than twist in my sobriety
More than twist in my sobriety
More than twist in my sobriety

In the morning I wipe my brow
Wipe the miles away
I like to think I can be so willed
And never do what you say
I'll never hear you
And never do what you say

Look my eyes are just holograms
Look your love has drawn red from my hands
From my hands you know you'll never be
More than twist in my sobriety
More than twist in my sobriety
More than twist in my sobriety

בסוף הקטע הבובה מתרסקת על הרצפה. היא מיד מתרוממת. ניגשת לקידמת הבמה, לפינה נינוחה ומאד קרובה לקהל.

הסוסים רצחו את השינה

ליאל :

יש לי חלום שחוזר על עצמו - מגיל שמונה עשרה או משהו כזה. הדבר הראשון שקורה בחלום זה שאני יודעת שמעולם לא הייתי מאושרת יותר מאשר ברגע שבו אני נמצאת. שם בחלום. אני עומדת עם עצמי ומרגישה את הבעבוע הזה בתוכי, כאלו אני איזה בקבוק שמפניה - בועות גועות ועולות... ואני יודעת שזה **אושר**. אין לזה מילה אחרת.

והתחושה שזה עושה לי בגוף... אני מבינה שהאושר הזה, הוא בעצם **שגעון**. והידיעה הזאת הופכת אותי אפילו **יותר מאושרת**. וכשכל זה פתאום מתחבר לי בראש אני מתחילה לראות אנשים. העיר שהייתה רייקה מתמלאת באנשים - אנשים שאני יודעת שאני רואה רק כי זה קרה - רק כי הטירוף הזה הצליח סוף סוף לבקוע ממני. וכל האנשים האלו - המשוגעים האלה - המאושרים האלו - הם מציפים את העיר - ופתאום אני מצליחה לזוז, אני דוהרת בין האנשים כמו איזה סוסה, מתלטפת איתם, מתחכת, צוחקת והם איתי, אנחנו כמו חבורת סוסים אציליים קורעים את הרוח במרוץ שלנו שהרגע הזה לא יגמר ...

ואז אנחנו מגיעים לפני תהום - אני מובילה את כל הסוסים שכבר הפכו למאות, לאלפים - וברור לכולנו - שאם כולנו ביחד נחצה את הסף: **נמלא את הריק**. סופית. הריק כולו יתמלא.

אבל בחלום, רגע לפני שאנחנו מגיעים לקפוץ, הסוס שלי עוצר בפחד - אני צורחת מתוכי - נו כבר - תעשה את הצעד - קפוץ! אבל **כלום לא קורה**. ואז אני רואה את שאר הסוסים מעליי דוהרים את הדהירה האחרונה שלהם למטה - ורק אני קופאת. אני מתחילה להזיע מהמאמץ שיקרה משהו - אבל כלום לא קורה. אני מסתכלת למטה והסוסים מאושרים. חבוטים, מדממים ופצועים אבל חיוך כזה ענק מרוח להם הפנים. אני בוערת מקנאה.

ואז אני בעצמי נפערת - זה מתחיל בחור קטן איפשהו בגוף שלי - והוא גדל וגדל עד שאני **הופכת לכלום**, לתהום חלול, נטול סוסים - לריק שהייתי רגע לפני שמשהו סוף סוף הרשה לעצמו לבעבע.

אם יכולתי לבחור לקום רק, שלוש דקות לפני ... **דקה** . . . הסוף הזה....

טייק 1 - בואו רוחות

את האבא מגלם השחקן , את הבת השחקנית - בסצנה האב מבוגר , מותש ושבור לב.
יש לו קצף גילוח על הפנים.

שחקנית : אבא למה אתה בוכה רק קמת ...

שחקן : אני רוצה למות

שחקנית : לא אבא , אל תגיד ...

שחקן : אל תדאגי , אני לא הולך להרוג את עצמי. אני אטפל בך , עד שתהיה גדולה
מספיק לטפל בעצמך . . .

שחקנית : אבא . . .

שחקן : אבל אני רוצה למות

שחקנית : אולי נכין ארוחת בוקר ?

שחקן : אני לא רעב

שחקנית : אולי בכל זאת ? חביתה ?

שחקן (בוכה) : לישון ... תסגרי את האור !

שחקנית (בעדינות) : הוא לא דולק... .

שחקן (גוער) : אז תסגרי את החלונות ! כואב לי בעיניים . . .

שחקנית : אולי אני קודם אכין לנו... .

שחקן (מתפרץ עליה) : אני לא יכול לראות אותך , לא יכול להסתכל עלייך , את
נראית כמוה , לא יכול לראות אותה לפני כל היום ...

שחקנית : די , אתמול ... אתה הבטחת אתמול

שחקן : תסגרי את האור ! אני רוצה שתעלמי

השחקנית סוגרת את האור ...

בחושך

שחקנית : אולי אני אגלח אותך כמו פעם , זה בטח נורא מגרדי לך - זוכר את צפי
המפלצת שמחכה מתחת לכיור אם לא עושים אמבטיה טוב טוב ומנקים את הכל חת
שתיים ...

שחקן : אנחנו באבל

האבא מכה את הבת. זה לא נראה כי הבמה חשוכה

שחקנית : איה !

שחקן : ואין כזה דבר מפלצות

שחקנית : איה !!

שחקן : ואין שום דבר מתחת לכיור

שחקנית : איה !!!

שחקן : אני רעב. תכיני לי משהו לאכול

שחקנית : די , תעזוב בבקשה , אני אכין לך מה שתרצה

שחקן : לא אכפת לי . . .

השחקנית מדליקה אור קטן בקצה אחר של הבמה . . . נראה שהיא מתעסקת בדברי בישול. היא אווזת סכין מטבח גדולה ביד , היא נראית פרועה ופצועה . . .

השחקן נחשף בצד השני של הבמה -ראשו בכפות ידיו, מתייפח בשקט . . .

שחקנית : **בואו רוחות שעל משמרת מזימות תמותה - התירו את מיני - מלאו אותי מראש עד בוהן מלא הכוס אכזריות נוקבת, שדמי יהיה סמיד, חיסמו כל דרך ומבוא לחרטה, שנקיפות מצפון באות ...**

במאית קולנוע : קאט ! תדליקו אור עבודה , עשר דקות הפסקה

הבמה שהייתה חשוכה עד כה נדלקת בבת אחת. המון תאורות חשופות נגלות, בדים שחורים ורפלקטורים. תחושה של סט. הבמאית יורדת לשחקנים , היא מביאה לשחקן מגבת והוא מנגב את קצף הגילוח.

שחקנית : טוב זה לא היה טוב . . .

שחקן : נו בטח שלא את לא עושה מה שעשינו בחזרות

שחקנית : לא זה פשוט לא היה טוב

במאית קולנוע : זה לא שזה לא היה טוב ...

שחקנית : טוב לי ברור מה הבעיה ...

במאית קולנוע : אני אגיד לכם מה הבעיה ... הבעיה היא **שזה לא מרגיש שאתם אוהבים אחד את השני** ... תראו הסצנה היתה בסדר אבל זה **שטוח** - זה יוצא סתם אלים בלי סיבה. הולך להיות כאן רצח. צריך להצדיק אותו ...

שחקנית : סליחה אני לא מצדיקה את הרצח !?

במאית קולנוע : מה שקורה כאן זה... זה ארוטי - זה א-ארוטי , **זה מסוכן כי זה מלא בכל כך הרבה אהבה** , זאת ילדה שמחליטה להרוג את אבא שלה מרוב אהבה

שחקנית : מה את באה להגיד לי שאני לא מסוגלת לשחקת רוצחת?! הבעיה היא בטקסט בשלך... .

שחקן צוחק

שחקנית : מה אתה צוחק . . .

שחקן : " הבעיה היא בטקסט " ...

שחקנית : טוב די נשבר לי , לא בא לי להיות פה... .

שחקן : יאללה תלכי על מי את מאיימת... .

השחקנית באה ללכת.

במאית קולנוע : רגע ! מעגל.

הבמאית והשחקן נותנים ידיים , השחקנית עומדת בצד

שחקן : נו , תפסיקי לחסום ...

השחקנית מצטרפת למעגל

במאית קולנוע : בואו ננשום... נתחבר בחזרה לדמויות... נתחבר לסיפור שלהן...
נחזור לדבר מתוכן... תספרי לי את הסיפור שלך... על מה הוא מבחינתך...

שחקנית : זה על ילדה שמתמודדת עם החיים שלה , ומאד קשה לה - ואכפת לה ממנו אבל עזוב לה ...

שחקן (קוטע אותה) : זה על ילדה מוכה , וכל הסיפור מראה שהאלימות הזאת היא בכולנו. היא בטבע שלנו. כמו שהאמא עושה אקט אליים ועוזבת , האבא מחזיר באקט אליים ודורס את הילדה , והילדה מחזירה באקט הכי אליים מכולם וזה להרוג אותו - להרוג אותי.

במאית קולנוע : יופי! בכולנו יש רוצח, גם בי , גם בי יש אצת כזאת, שאסור לדבר עליה , אסור להאכיל אותה , אסור לתת לה זכות קיום , אבל היא שם.

במאית התאטרון שואגת

במאית קולנוע : תמצאי האומץ להתחבר למפלצת.

שחקן שואג גם הוא , ואז לפתע נזכר

שחקן : תשמעי רגע , הסוכנת שלי לא דיברה איתך על זה שאני צריך לצאת היום בארבע וחצי ? יש לי אודישן ממש חשוב...

במאית קולנוע : אתה באמצע תהליך יצירתי. למוזה אין שעות !

שחקן : בסדר , אני מרגיש שיש לי את זה ואני לא מבין על מה אתן מזיינות את השכל. יש משהו במה שני עושה שלא מוצא חן בעיניך , אז תגידי ,אני אתקן , ונעבור הלאה. מילים , מילים , מילים. יאללה , יאללה , יאללה...

במאית קולנוע : נגיד ההתחלה (לשחקנית) שימי לב אליי... מה המילה הראשונה ?

שחקנית : קמת ...

במאית קולנוע : נכון נכון .. (בסצנה , לשחקן) קמת ... בוקר טוב אבאלה

שחקן (לא מבין) : מה , את רוצה שאני אעשה את זה איתך ?

שחקנית : בלתי נסבל. אתה פשוט בלתי נסבל...

שחקן : אני בלתי נסבל?! אני?! אני אומר לך , כאלו אלוהים העניש אותי שהוא שם אותי לשחק איתך בסרט הזה...

שחקנית : אני לא מאמינה שאתה מדבר אליי ככה... (לבמאית) תקשיבי , אני לא מוכנה שידברו עליי ככה. אני לא איזה ילדה שמפחדת לענות בחזרה , אני אריים לכם פה את האולפן , זה ממש לא מקובל עליי

שחקן (עולה על השחקנית) : תרימי , תרימי את האולפן נראה אותך...

במאית קולנוע : די ! אני יודעת שצילמנו את זה כבר המון פעמים , ואני מבינה שקשה לכם , אבל אני רוצה לעבוד איתכם ואז לצלם עוד טייק. מקובל עליכם ? לך למיקום שלך... (השחקן יוצא מהבמה) שימי לב אלי (לנקודה גבוהה מאחורי הקהל) יש שם מישהו ? יופי. אתה יכול לשים לי בבקשה את המוזיקה של הסצנה ? תודה. ו...תביא לי שחור קטן שאתה חוזר.

מוזיקה אפלה מתנגנת

במאית קולנוע : (מתחילה את הסצנה שוב) קמת... בוקר טוב אבאלה

שחקן : בוקר טוב ...

במאית קולנוע : איך ישנת ?

שחקן : השינה שלי נרצחה מזמן...

במאית קולנוע : אולי אני אגלח אותך

שתיקה.

הבמאית קולנוע לוקחת קצף גילוח ומתחילה להקציף את הפנים של האבא

במאית קולנוע: אני חלמתי חלום בלילה - רוצה לשמוע ? (לשחקנית) ועכשיו ,
תספרי את החלום תוך כדי הפעולה (לשחקן , בסצנה) חלמתי שאני פוגשת שלוש
מכשפות - ובהתחלה הן נראות לי כמו הדבר הכי מפחיד שראיתי בחיים שלי, אבל הן
באו ונישקו אותי - (לשחקנית) ופה דיברנו על נשיקות באמת (בסצנה) הן באו
ונישקו אותי פה (מנשקת אותו בצוואר) פה (מנשקת לו את הקודקוד) פה
(מנשקת לו את כף היד) הן ניבאו לי שהיא עוד תחזור, כמו מלכה אמיתית היא
תחזור. ונהיה משפחה מאושרת... אבא, למה אתה בוכה רק קמת ?

שחקן : אני רוצה למות

במאית קולנוע : לא אבא , אל תגיד ...

נכנס סאונד בווליום חזק של ברק. השחקנים נבהלים

שחקן : יואו , מה זה ?

במאית קולנוע : זה מהמוזיקה, סליחה סליחה, בואי נמשיך

שחקן : תני לי את הרפליקה הקודמת , קשה לי ככה פשוט להכנס לזה..

במאית : אין בעיה. (בסצנה) לא אבא , אל תגיד ...

שחקן : שיט יש לי בלאק . . .

שחקנית : אני לא הולך להרוג את עצמי... תטפלי בעצמך

שחקן : נכון. (שקט - לבמאית) נו את אומרת או מה ?

במאית : מה ? אה , אוקיי. (בסצנה) לא אבא , אל תגיד...

שחקן : אל תדאגי ! אני לא הולך להרוג את עצמי. אני אטפל בך, עד שתהיה גדולה
מספיק לטפל בעצמך . . .
במאית קולנוע : אבא . . .

שחקן : אבל אני רוצה למות

במאית קולנוע : אולי נכין ארוחת בוקר ?

שחקן : אני לא רעב

במאית קולנוע : אולי בכל זאת ? חביתה ...?

שחקן (בוכה) : לישון ... תסגרי את האור !

במאית קולנוע : הוא לא דולק

שחקן (גוער) : אז תסגרי את החלונות ! כואב לי בעיניים . . .

במאית קולנוע : אולי אני קודם אכין לנו

שחקן (קם ומתקרב אליה) : אני לא יכול לראות אותך , לא יכול להסתכל עלייך , את נראית כמוה , לא יכול לראות אותה לפני כל היום !

במאית קולנוע : רגע , זה לא מה שעשינו בחזרה אבל - זה צריך להראות כאלו לא ברור אם את הולך לנשק אותה , לפרק אותה במכות , לאנוס אותה ... אתה משחק את זה "פשוט". תעשה את זה עוד פעם

שחקן : תגידי מה אני נראה לך רובוט ? אין מצב לכל הדברים ברפליקה אחת. אלה בדיוק הרגעים שאת מביימת בחובבנות.

שוב ברק - השחקן נבהל

שחקן (צועק) : אפשר לכבות את המוזיקה המעצבנת הזאת ?

במאית קולנוע : אתה חושב שאתה שחקן טוב ?

שחקן : הכי טוב שאני מכיר

במאית קולנוע : אז קח נשימה. ופעם אחת תראה לי מה אתה יודע לעשות. בנתיים על הסט אתה רק מתלונן - מה זה ? גבר שלא עומד לו ומאשים את האשה שהיא לא מספיק בעניין ... תעשה את זה שוב.

השחקן בוהה בה ארוכות. ברור כי היא הצליחה ללחוץ לו כפתור. הוא מתמוטט על כתפיה בבכי.

שחקן : אני לא יכול לראות אותך , לא יכול להסתכל עלייך (קם מסתכל לה בעיניים ארוכות , מלטף לה את הגבות , את השפתיים) את נראית כמוה , לא יכול לראות אותה כל היום לפני... (דוחף את פניה ממנו)

שחקנית (לוחשת מאד בשקט ובמהירות) : די , אבא , אתמול... אתה הבטחת אתמול...

במאית קולנוע : די , אבא , אתמול ... אתה הבטחת אתמול

שחקן : תכבי את האור , אני רוצה שתעלמי

באור דולק הרי הסצנה לא באמת מצטלמת

במאית קולנוע : אולי אני אגלח אותך , כמו פעם , זה בטח נורא מגרדי לך - זוכר את צפי המפלצת שמחכה מתחת לכיור אם לא עושים אמבטיה טוב טוב ומנקים את הכל חת שתיים...

שחקן : אנחנו באבל

שחקנית : איה !

שחקן : ואין דבר כזה מפלצות

שחקנית : איה ! !

במאית קולנוע : מה זה ? זה מה שעשית לה פה ? לא הרבצת לה באמת !?

שחקן : איזה באמת ? ממתי עושים באמת ?

הבמאית באה וסוטרת לו - הוא מתבונן בה הלום , היא נותנת לו עוד אחת

שחקנית : אלוהים... .

שחקן : הבנתי אותך. מה , את מי אני מזכיר לך? את אבאלה ? את רוצה שכמו אבאלה אני אבוא ואוריד לך סטירה (הוא מוריד לה סטירה) , את רוצה שכמו אבאלה אני אמשוך לך בשער (מושך לה בשער) את רוצה שכמו אבאלה אני... (הוא ניגש ומנשק אותה באגרסיביות)

שחקנית באה ודוחפת מהבמאית את השחקן

שחקנית : זוז ממנה! אתה נשכת אותה עכשיו ?? (לבמאית) את בסדר ? יורד לך דם...

שחקן (ממשיך את הסצנה) : ואין כזה דבר מפלצות , ואין שום דבר מתחת לכיור - אני רעב. תכיני לי משהו לאכול (תופש לה את הצוואר הבמאית נהיית אדומה)

שחקנית נרתעת לאחור

במאית קולנוע : די , תעזוב בבקשה , (לא ברור אם היא בסצנה או לא) אני אכין לך מה שתרצה

הבמאית מנגבת את הדם מהפה עם כף היד. היא מסתכלת על היד ארוכות, דם נוזל ממנה. היא מתמלאת להט , לוקחת את הסכין לידה , וניגשת למונולוג מהסצנה...

במאית : בואו רוחות שעל משמרת מזימות תמותה - התירו את מיני - מלאו אותי מראש עד בוהן מלא הכוס אכזריות נוקבת, שדמי יהיה סמיך !

הבמאית נועצת את הסכין בחזהו של השחקן. השחקנית מנסה למנוע ממנה את הפעולה אך ללא הועיל. השחקן מוטל חסר רוח חיים. שתיקה.

שחקנית : מה ... מה עשית ? מה עשית !? בואי נקרא לרופא , בואי נעשה משהו . .

במאית : איזה משהו?

שחקנית : משהו , חייבים לעשות משהו. (לעצמה)

שחקנית : אני לא מאמינה ... אני לא מאמינה... מה עשית ? למה ... מה הוא עשה לך ? כי רבתם עכשיו ? את נורמאלית ?

במאית : גם את עשית את זה

שחקנית : אבל זה את .. זה את עשית

במאית : תסתכלי על היד שלך. תסתכלי.

שחקנית (מתבוננת בידיה המגואלות בדם) : למה עשית את זה ? למה עשית לי את זה ?

במאית : אני אטפל בזה ...

הבמה מוחשכת ורק הבמאית נשארת באור

במאית (לקהל) :

צוות - השחקן יצא מכאן מאד נסער - לא , לא צריך לדבר עם הסוכן שלו. רק תכיני לי את הסט לסעודה. כמה זמן זה יקח ? יופי.

הכי קרוב לשיגעון 2 - סדום !

השחקנית ניגשת לאותה עמדה שבה ליאל דיברה את המונולוג שלה בפתיחה. היא בדמות אחרת, שמה כשם השחקנית שמגלמת אותה : מגי.

מגי :

מאז שאני ילדה קטנה - יש מילה אחת שחוזרת על עצמה בקשר עליי. היא ה"כתם" שלא יורד ממני. מילה אחת : פוטנציאל.

כמה פוטנציאל יש בילדה, איזה מוכשרת הילדה, כמה רחוק יכולה להגיע הילדה... ואת הדרך ל"רחוק" הזה אני הולכת מאז שאני זוכרת את עצמי. תשושה. נשרפת מהשמש. רעבה. עצבנית. הולכת והולכת. וזה לא שמישהו מוביל אותי, זה לא שמישהו מכריח אותי - אבל אני הולכת, יבלות על הרגליים, מה על הרגליים? כל הנפש יבלות מוגלתיות... ורידים מתפקעים לי ברגליים, במצח, אני מזדקנת - סתם.

אבל בלילות - כשמותר לי לנוח רגע, לעצור בצד, אז במקום לאגור כוחות - אני צוללת למקומות שבהם אני נשרפת. למקום כל כך מעורפל ומטושטש, מקום שאין בו שום דרך, לא ללמטה, לא ללמעלה. (מצביעה על הכוס שלה) כאן, המקום שבו הכל נתקע.

אני תמיד מקווה שבכל חיכוך של גוף עליי משהו מהפונטיצאל הזה יעלם כבר. מדמינת את הזרעים שלהם סופחים את כל מה שעתיד להיות - כמו מטליות רב פעמיות של ניקול, אני זורקת אחרי שימוש אחד... מטחים של גבריות שיחריבו כבר את הדרך. שיהפכו אותי מרוב אישה ללא אישה. שיתירו את מיני... אם הייתי גבר....

כשהייתי ילדה קטנה סיפרתי להורים שלי שהסתכלתי שם למטה וחשבתי איך אני יכולה עם מספרים לעשות אותי איש. (צוחקת) הם לא אהבו את הרעיון...

אז בלילות : סדום. אני חולשת על עיר של חושך - עיר בלי פוטנציאל, עיר בלי אור. ובעיר הזאת אני המלכה. מלכת הכלום. מלכת השעמום, הריק, התפל, הלא זז לשום מקום, הלא מפחד מכלום כי הגרוע ביותר כבר כאן איתי, מלכת העצמי הבלעדית.

ט י י ק 2

הבמאית והשחקנית בחדר ההלבשה. שתיהן מתחילות את הסצנה חצי ערומות. הבמאית מלבישה את עצמה ואז באה להלביש את השחקנית שיושבת מוכת הלם הן מהמין שהרגע התרחש ביניהן והן מהרצח שזה עתה בוצע. הן מתלבשות בשתיקה. וחוזרות לסט הצילום.

הסצנה הבאה היא סצנה כמעט ללא מילים. הבמאית זורקת לשחקנית את הרגעים שעליה לבצע על הסט. והשחקנית מבצעת. הקצב מהיר, מסחרר, השחקנית מנוצלת והופכת יותר ויותר סחוטה מסצנה לסצנה.

אלו שמות הרגעים: " **בואו רוחות** ", אקשן !
"צחוק" - אקשן, " סכין " - אקשן, " שעמום " - אקשן, " ריקוד " - אקשן ,
" שינה " - אקשן, " **צא כתם** " - אקשן, " **צא כתם 2** " - אקשן, " שינה " -
"שינה עם צחוק" - "שינה עם ריקוד" - אקשן ! " **לך הסתלק** " - אקשן !

שחקנית: " לך ! הסתלק " שאדמה תסתיר אותך ! "

במאית: קאט. סאונד (המוזיקה נפסקת) " **את הנעשה אין להשיב** " - אקשן !

שחקנית: " **את הנעשה אין להשיב, לישון, לישון, לישון** "

במאית: קאט ! חבר'ה, איטס א ראפ ! אני רוצה להודות לכם צוות יקר שלי, וכמובן לשחקנית הנהדרת שלי ו... מילה אחת של געגוע עמוק לאחד השחקנים האהובים עלי פה בתעשייה, אני מאד מתגעגעת אלייך ומצטערת שאתה לא פה איתנו עכשיו. לילה טוב, לילה טוב, לילה טוב.

הצוות יוצא בקולות לילה טוב, חגיגות ושמחות, גם השחקנית יוצאת מהבמה. הבמאית נשארת לבד. הבמה מוחשכת. היא באנטי קלימקס. מנגבת את הידיים באובססיביות. בוכה.
הרוח של השחקן נכנס. היא נבהלת ממנו. אך נשארת רגועה. ברור (מוזיקה, תאורה וכו') שהוא רוח. הוא עומד סביבה. הכפות ידיים שלה נכנסות לתנועות אגרסיביות יותר. חרטה מתחילה לבצבץ בה. היא באה לצאת מהבמה. הרוח לא נותן לה. היא מרגישה לכודה, רדופה.

רוח :

נשאר עוד כתם

צא כתם מנוול, אמרתי צא ! חת, שתיים,

! ? מה יש לפחוד

אך מי יכול היה להאמין,

שיש בפנים כל כך הרבה דם ?

מה, הידיים האלה לעולם לא תהיינה נקיות ?

במאית : תפסיק

עם זה, תפסיקי.

רוח : את הורסת הכל

בבהלה הזאת

נשאר עוד הריח של הדם. כל הבשמים

שבארצות ערב לא יעדנו את כף היד הזאת הקטנטנה

אוה , אוה , אוה (זעקה)

אמרתי ואני אומר שוב :

צא כתם צא

לישון. לישון.

את הנעשה אין להשיב. לישון. לישון.

לישון

בסוף הטסקט היא יושבת היכן שהוא יושב כשנרצח. הוא לוקח את ידה , שבתוכה
הסכין , הוא מקרב אותה לצווארו. ברור שהיא הולכת להתאבד...

מונולוג הרצח של נעה

השחקנית שמגלמת את הבמאית קולנוע ניגשת לעמדת המונולוגים. כעת היא נקראת בשמה האמיתי, נעה.

נעה :

את ההוא שחתך אותי היום בכביש, לא בהכרח כי הוא חתך, אבל לגמרי בגלל הבמט שהוא תקע בי שניסיתי לעשות פרצוף עצבני

המפחידה שמוכרת פיתות בשוק. לא כי היא מוכרת פיתות, לא כי היא יקרנית, ולא כי הציצים שלה מגיעים עד הרצפה אפילו לא בגלל שהיא דוחפת לך פי שבע לחם ממה שאת צריכה או רוצה, ולא מחזירה עודף. וגם לא בגלל הפעם ההיא שיצאתי שיכורה מהמנזר והיא ניסתה לגעת לי בתחת וכמעט הלכנו מכות. האמת, שכן בגלל הפעם ההיא - וגם בגלל כל השאר, אם כבר...

את המורה לתנ"ך שהכשילה אותי בהגשה, הרסה לי את הבגרות ונהנתה מכל רגע כי היא לא קיבלה זין מזה שני עשורים.

את הזוג שכנים מעליי שמזדיין פי 15 בשבוע יותר ממני

את היטלר, הימלר, מנגלה אווה בראון והחבר'ה - זה אם היינו מתעסקים בתקופה ההיא.

נראה לי אז... אחמדיניג'אד הוא המקבילה של ימינו - אז אותו

את כל הבמאים ששוב לקחו את _____ (היא פה ? יש מצב, לכו תדעו, אני לא אגיד את השם שלה...)...שלקחו את פייפ במקומי. למרות שהיא באופן עיקבי משחקת בכל סרט\סדרה\הצגה שראיתי... או את הבמאים או אותה. מה שיבוא קודם

את רינת אפשטיין - הו, ואת השם שלה אני הולכת מה זה להגיד ולהתפלל שהיא פה היום : רינת אפשטיין !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! שעשתה עליי חרם ג' ד' וכל ה', בחיים לא התנצלה, ובחיים לא הודתה שסתם, סתם לא באמת הייתה לה סיבה : סתם !

ובאותה נשימה גם את היועצת ששמה עליי זין - אבל לגבייה אני אסתפק בשיתוק באגף השמאלי.

ואם כבר, אז גם הפריקית ברחוב שהחליטה שנורא מצחיק בשבילה עכשיו לקרוע את הפלייר של ההצגה פרינג' שלי שמכילה את כל הנשמה שלי בתוכה ולפזר אותו כמו קונפטי באוויר באמצע הרחוב הכי סואן בתל אביב

שקרנים, אנסים, מושחתים, רופאים מתרשלים, ייצרני נשק, מדביקי איידס בזדון, נהגים שיכורים, סרסורים, גברים מכים, נשים מוכות שנשארות, מתעללים בחיות, מגליי עריות, קופאיות ביצ'יות, פקידי שומה במס הכנסה, זונות אלימות, שיפוצניקים שורקים, אנשים שלא מנקים אחרי הכלבים שלהם, שמחיים לאיד, קנאים, רמאים, פדופילים, סנגורים של פדופילים, משפחות פשע, מחבלים מתאבדים, את הימין הפאנטי, את השמאל האנמי, את החוטפים של גלעד שליט, את כל מי שלא משחרר את גלעד שליט, את כל מי שעושה כסף על הגב של גלעד שליט, את כל מי שעושה כסף על הגב שלי, מניאקים, הרופא של מייקל ג'קסון, מי שהדביק את עופרה, הפרצ'י שרדף אחרי דיאנה, את יגאל עמיר ואת מי שדרס את שושה.

גם את עצמי לפעמים. סתם כי אני לא סותמת את הפה.

תיאטרו !

בסוף המונולוג של נועה נגלית גופתו השחקן מוטלת על השולחן , השחקנית מופיעה בקידמת במה.

שחקנית :

" היה צריך לקרות ביום אחר
ואז היה זמן למילה כזאת : מחר
ועוד מחר , ועוד מחר
זוחל בצעד קטנוני מיום ליום עד הברה אחרונה על לוח העיתים,
וכל האתמולים שלנו רק העירו לטיפשים שביל למוות מאובק
די. די כבר.
חיינו צל חולף, שחקן עלוב ש..."

מהקהל עולה במאית התאטרון. השחקנים מסתכלים עליה, לא מבינים מה קורה.
השחקנית ממשיכה בכל זאת

שחקנית :

"שחקן עלוב ש..."

במאית תאטרון : טוב די. די, אל תמשיכו

(מרגע זה ברור ששלושתם שחקנים בהצגה, במחזה הכתוב לדמותה של הבמאית
קולנוע יקראו נעה)

שחקן : אבל למה רגע לפני הסוף , בואי נסיים

שחקנית : לא ! טוב מאד שהיא עצרה, אני מרגישה על הפנים. לא בא לי להראות
סתומה מול הקהל והסצנה הזאתי לא עובדת לי , ואני חושבת שאת צריכה לבדוק
שם... דברים. ודחוף

במאית תאטרון : תעזבי אותי עכשיו מהקהל - תפסיקי לעשות הכל בשביל הקהל ,
בשביל הקהל - די , זה לא מעניין

שחקנית : קל לך להגיד , יושבת שם בכיסא הבמאי וכל הראן עושה פרצופים של בא
לי למות

במאית תאטרון : אל תתחילי אפילו עם הזלזול הזה , אני לא נכנסת איתך למקום
הזה בכלל...

שחקן : מותק , די - לא צריך פה אנרגיות כאלה...

במאית תאטרון : ואתה אל תתחיל איתי עכשיו עם המותק מותק שלך

שחקן : יפה שלי , בואי נקח הפסקה , נרגע קצת - רוצה שאני אחמם לך מהמפרום
שאמא שלי הכינה לך ?

שחקנית : יואו , אני גוועת !

שחקן : יופי , יש מלא

במאית תאטרון : אף אחד לא יוצא מכאן עכשיו ! ככה היה נראה הראן , כמו חבורה
של אנשים שרק מחכים לאכול מפרום...

שחקנית : ואני מזלזלת...

שחקן : לדעתי היה ראן בסדר גמור...

במאית תאטרון : אתם צודקים - היה בסדר. אתם משחקים "בסדר", וזה נראה "בסדר", והקהל ישב ויגיד - איזו הצגה "בסדר"! כי זה טכני, זה מת, זה משעמם!

שחקנית : טוב את מגזימה. את מגזימה! כל מה שקורה בהצגה הזאת בא מאיתנו, את ביקשת ממני לכתוב מונולוג מהכוס שלי, אני הולכת לשבת מרחק יריקה מהקהל בזמן שאני אומרת אותו... מה, יותר מזה?

במאית תאטרון : אתם עדיין תקועים בקונספט : "הצגה על צילומים של סרט". בשייקספיר - כאלו הליידי הזאת, שהיא רצף של אותיות נעולות בין כריכות של מחזה, היא משהו מעניין. "צא כתם צא" - מה זה? הכתם שלה לא מעניין! שלך מעניין, שלך מעניין, שלך מעניין. ואתם באים לכאן, כאלו אתם באים לעבודה ולאף אחד מכם אין אומץ להסתכל על השדים שלו בעיניים

שחקנית : לא יודעת מה איתך, לי אין שדים. אולי שדיים...

במאית תאטרון : לא את, קורעת מצחוק - מזל שאת קיימת באמת

שחקנית : מה את רוצה שנעשה?! הנה, אני עומדת מולך אני מבטיחה לך שאני אלך איתך

במאית תאטרון : עד הסוף?

שחקנית (מופתעת) : עד הסוף...

במאית תאטרון : מה אתה שונא בי?

שחקן : מה? מה זאת אומרת?

במאית תאטרון : אתה - בן זוג שלי בשלוש שנים האחרונות, השחקן הראשי בהצגה שלי, זה שאומר שהוא רוצה להיות איתי עד שנמות - מה אתה שונא בי?

שחקן : שונא? אני לא שונא בך כלום

במאית תאטרון : אני שונאת את התלותיות שלך בי

שחקנית : טוב עכשיו אפשר בבקשה לעבוד?

במאית תאטרון : אני שונאת את זה שמבקום להיות גבר אתה רכיכה שאני צריכה לפמפם לו את הבטחון כל לילה

שחקן : זה לא לעניין מה שאת עושה עכשיו.

במאית תאטרון : אני מסתכלת עליהן משחקות, מנסות לייצר איתך מתח מיני - ואני מזדהה איתן - גבר שיש לו את החברה הכי כוסית בעיר ובמקרה הטוב הוא מזיין אותה פעם בחודש

הבמאית תאטרון נעמדת ליד השחקנית.

במאית תאטרון : בוא רגע. (השחקן ניגש) (לשחקנית) היית שוכבת איתו?

שחקנית : לא רלוונטית מבחינתי השאלה הזאת

שחקן : גם מבחינתי לא

במאית תאטרון : נו, פחדנים! ההצגה הזאת לא קיימת אם אין בה מתח מיני, אם אין בה זין שנמתח בין פרטנרים. ענק! נגיד המונולוג שלך. "אני תמיד צוללת למקומות שבהם אני הכי נשרפת" - תשרפי! תגעי בו.

השחקנית שמה כף ידה על השחקן

במאית תאטרון : תמשיכי את הטקסט של המונולוג שלך.

שחקנית : אני תמיד צוללת למקומות שבהם אני הכי נשרפת. כאן, המקום שבו הכל נתקע.

במאית תאטרון : (נוגעת לה במפשעה) כאן. המקום שבו הכל נתקע. תתחברי למקום הזה, תשתחררי. ותמשיכי.

שחקנית: אני תמיד מקווה שבכל חיכוך של גוף עליי משהו מהפוטנציאל הזה יעלם כבר

במאית תאטרון : היית רוצה שזה יהיה הגוף שלו ?

שחקנית : מדמינת את הזרעים שלהם סופחים את כל מה שעתיד להיות... .

במאית תאטרון : תעני לי !

שחקנית : כמו מטליות רב פעמיות...אני לא יכולה.

במאית תאטרון : את חושבת שאני לא קולטת מה קורה בינכם ? את הרי מאוהבת בו מהפעם הראשונה שראית אותו. תשתמשי בזה. תגעי בו. תלטפי אותו. תגידי לו מה את מרגישה. פעם אחת מתחילת החזרות תגידי את ה א מ ת.

שחקנית : אני... .

נעה : את לא צריכה לענות על זה... .

השחקן מנשק את השחקנית- בחושניות רבה. בסוף הוא מותיר אותה על הרצפה

שחקן : (לבמאית) נו, רכיכה ?

נעה : למה את עושה לה את זה ?

שחקן : אה - עדיין סמרטוט ?!

במאית תאטרון (לשחקנית) : איך הוא היה ? איך הרגע הזה גרם לך להרגיש ? תעני !

שחקנית : מושפלת.

במאית תאטרון : הנה, מצאנו משהו חדש. תזכרי את זה. ועכשיו מה אתה שונא בי

שחקן : כלום. הכל אני אעשה בשבילך

נעה : לא מבינה למה יש טעם לעשות הצגה באנרגיות כאלה... .

במאית תאטרון : אם זה מה שיוצא כשמסתכלים על האמת - אז זה מה שיוצא !

שחקן : את אוהבת אותי בכלל ?

במאית תאטרון : מה אתה חושב ?

שחקן : ש... .

שחקנית : ברור שכן נו מה ?

במאית תאטרון : רוב הפעמים שאתה חוזר הביתה אני אפילו לא יכולה להריח אותך.

שחקן : מקסים - כל בשמי ערב לא ימתיקו את הגועל העז שיש לי מחבר שלי - קחי שחקן אחר !

במאית תאטרון : אני אקח !

נעה : לא צריך להגיע למקומות האלה, אנחנו לחוצים לקראת החזרה הגנרלית מחר... זה לגיטימי...

שחקן : תראי להן את המבט שלך... זה מה שהיא רוצה להוציא ממך אחרי הרצח. מבט של בן שלא פועם בתוכו כלום - זאת כולה הצגה. תיאטרון. את באמת חושבת שאת יכולה להיות "אומנית", "יוצרת" שכולך כלום. את רייקה כמו העבודות שלך, מלאה בעצמך עד כדי תיעוב

במאית תאטרון : ממש תיעוב ?

שחקן : ממש !

במאית תאטרון : מפתיע שאתה מכיר את המילה הזאת, קל וחומר משתמש בה

שחקן : לכי תזדייני

במאית תאטרון : כבר שכחתי איך זה מרגיש

שחקן : תגידי לי את רצינית או שכל זה מין דרך פסיכופטית שלך להוציא משהו ממני כשחקן ? תעני לי... תפתחי את הפה ותעני לי - את אוהבת אותי כן או לא ?

במאית תאטרון : לא.

שחקן : הופה - והנה המציאות : משעממת. לא כמו על הבמה - שם הכל סוער וזין ענק נמתח בין פרטנרים שמבצעים סצנה

במאית תאטרון : לא התכוונתי לשעמם

שחקן : אז הנה עוד משעמם, לקינוח מה שנקרא : לחיות איתך זה לחיות הכי קרוב למוות שאפשר - כאלו את בוזרת לשים אותנו בבדיקת גבולות אובססיבית - למה שחשוך, לאיפה שלא עובד, לאיפה שאין אור. בודקת כמה אני אהיה מוכן לחבק אותך בתוך המחנק הזה - כמה זמן עד שאני אחנק סופית... את חונקת ביד אחת ובשניה עם השעון, סופרת לי שניות - מתבוננת בפנים שלי, בוחנת כמה הן מאדימות, נהיות סגולות - כמה רחוק אני אלך בשבילך... רוצחת כל מה שחי ביננו, הייתי עושה ממך מלכה, אבל אני לא בוזר במוות. מגיע לי יותר מזה...

במאית תאטרון : אתה צודק !

שחקן : אני הולך

שחקנית : לא אל תלך...

שחקן יוצא.

שחקנית : מה עכשיו ? תלכי לקרוא לו

במאית תאטרון : **היה צריך ללכת ביום אחר, ואז היה זמן למילה כזאת : מחר** (לשחקנית) זה המצב ההתחלתי של המונולוג סיום שלך. תמשיכי

שחקנית : לא רוצה

במאית תאטרון : **מחר, ועוד מחר ועוד מחר !** תמשיכי

שחקנית : לא יכולה

במאית תאטרון : וכל האתמולים שלנו רק האירו שביל לטיפשים למוות מאובק - תמשיכי

נעה : לא עושים עכשיו טקסטים ! זה לא משחק. חבר שלך הלך עכשיו , ההצגה שלך עולה מחר ! תעשי משהו !

במאית תאטרון : מה אני צריכה אותו תגידי לי ? מה אני צריכה אותו ?! אני אשחק אותו !

שחקנית : את האבא ?

במאית תאטרון : אז זאת תהיה אמא. אפשר, יש זמן... אפשר - זאת האמת עכשיו.

נעה : מותק, אני מצטערת אם הייתי קודם לא נעימה אבל אני חושבת ש... .

במאית תאטרון : את חושבת שאני לא יכולה לשחק אותו - שאני לא יכולה לבוא מולך ולהוריד לך סטירה שתפעיל לך את האמא אמא !

במאית תאטרון מורידה לה סטירה - שקט. שחקנית ונועה מתבוננות בהלם. במאית תאטרון באה לתת לנועה את הסטירה השניה אבל נעה תופסת לה את היד. במאית תאטרון מזועזת מעצמה. שחקנית ונועה באות ללכת

נעה : בהצלחה מחר...

במאית תאטרון : מחר. ועוד מחר ועוד מחר. חיינו צל חולף - שחקן עלוב שמדדה ומקפץ על הבמה שעה, משתחוה ולא שומעים עליו יותר. מעשיה מפה של מפגר - כולה הומה תשוקה ורעש - והמשמעות - לא כלום ! ככה צריך לעשות את המונולוג המסיים...

הסוף

השחקן יושב על שולחן מחשב נייד. הוא כותב. מרגע זה הוא יקרא המחזאי. בת זוגתו תגולם לחילופין על ידי שלושת השחקניות

מחזאי : " והמשמעות לא כלום. ככה צריך לעשות את המונולוג סיום. האור יורד על הבמאית תאטרון. סוף"
בובונת ! סיימתי. נראה לי סיימתי.

ליאל : נו, ומה שייקספיר יגיד ?

מחזאי : שאני דור חדש שמייצג אומנים מבולבלים חסרי זהות

ליאל : אני אוהבת אותך - אני קרועה עלייך אני שרופה עלייך

מחזאי : כתבתי לך תפקיד

ליאל קופצת עליו באקסטזה, חיבוקים ונשיקות

מחזאי : אבל ... אני קצת מפחד שתחשבי ש... הלכתי על זה עד הסוף...

נעה : עד הסוף ?

מחזאי : עד הסוף. אבל די, זה יושב עליי כבר שבועות. בואי נקרא את זה - ואם את עוזבת אותי אני קורע אותך...

נעה : מממ...

מחזאי : במכות. אני קורע אותך במכות... בואי נקרא.

נעה : רגע, מי אני פה ?

מחזאי : מי את ?!

נעה : אוי קראתי לי בשם שלי...

מגי : אז מאיפה להתחיל ?

מחזאי : תגידי את אוהבת אותי בכלל ?

מגי : ברור !!!

מחזאי : טקסט טקסט, זה הטקסט.

מגי : אה, אממ... " מה אתה חושב "

מחזאי : ש...

מגי : רוב הפעמים שאתה חוזר הביתה אני אפילו לא יכולה להריח אותך

מחזאי : מקסים, כל בשמי ערב לא יעדנו את כף הגועל העז שיש לי מחבר שלי...
קחי שחקן אחר

מגי : אני אקח

מחזאי : תפתחי את הפה ותעני לי את אוהבת אותי כן או לא ...

מגי : (בהומור) לא

מחזאי : תפתחי את הפה ותעני לי , את אוהבת אותי כן או לא ?

נעה: (לא מצליחה להיות רצינית) לא

מחזאי : די ! תפתחי את הפה ותעני לי , את אוהבת אותי כן או לא ?

ליאל : לא.

פאוזת קטנה. טוויסט אין מיי סוברייטי עולה מהרדיו

ליאל : יואו ! אני מתה על השיר הזה...

ליאל שרה - היא רוקדת עבורו. במהלך השיר הם משעשעים עם תנועות שבהן היא מעיין בובה והוא מפעיל אותה. בשלב מסויים הם מגיעים לאותה פוזת בה התחילה ההצגה.

מחזאי : מותק , נראה לי יש לי התחלה. או סוף.